

Frembyder saaledes Ordningen af Arbejderforholdene og hvad dermed staaer i Forbindelse ikke faa Vanskeligheder, saa staaer man med Hensyn til de Foranstaltninger, der skulde have til Jormaal at høre Negerbefolkningen op til et høiere intellectuel, moralisk og derved socialt Standpunkt, ligederved en endnu langt vanskeligere Opgave. De 2 Retninger, hvori Tanken maa bevæge sig, naar der er Tale om Fremskridt i denne Henseende, pege naturligvis mod Hjemmet og Skolen; men i begge disse Henseender er det kun lidet lysende Billede, der for Eiden træde. En imøde. Der er fremsat om Negerbarnet den Ytring, at det har ingen Fader og kun i saare ringe Grad en Moder, og denne Ytring indeholder desværre gennemgaaende en sørgelig Sandhed. Familieliv er overhovedet et eget Begreb her, hvor Concubinaten er Regel, ægtefællelige Forbindelser ere Undtagelser. Der har fra flere Sider og navnlig fra Præsternes Side været gjort Anstrængelser for at faae Befolkningens Anskuelse til at gaae i en anden Retning; en af de herværende Troesbekjendelses Præster nægte endog at døbe uegte Børn og søge ad denne Vej at bringe Forældrene til Giftermaal. Naar disse Bestræbelser fra Præsternes Side imidlertid i Reglen bære ringe Frugt, saa ligger Grunden tildeels i den Sammenblanding af Troesbekjendelser, som man her møder saa godt som overalt, og som ofte viser sig indenfor den samme Familiekreds, hvis forskjellige Medlemmer ikke sjældent bekjende sig til lige saa mange Troesbekjendelser, saa at Præstens Autoritet for det ene Medlems Vedkommende ikke har nogen Betydning for de andre. Dertil kommer, at der findes mange Exempler paa, at Mand og Kvinde, der i Concubinaten have levet lykkeligt og tilfreds med hinanden, efter at være blevene gifte ere indtraadte i en gjensidig Ufredstilstand, der ofte er endt med hurtig paafølgende Skilsmisse. Disse Omstændigheder have efterhaanden sløvet Tveren for at virke i denne Retning, da det har vist sig, at Følelsen hos Vedkommende af gjensidig Frihed i de fleste Tilfælde binder dem stærkere til hinanden, medens Sammenknytningen i Ægtefællenskabet virker i den modsatte Retning. At under saadanne Forhold Livet i intellectuel og moralisk Henseende maa komme til at staae paa et meget lavt Standpunkt, er en Selvfølge; Børnene ere i Reglen kun til Besvær og behandles i Overensstemmelse dermed, medens de ere meget smaa, ligesom de senere, men endnu i en meget ung Alder søges benyttede til at udrette, hvad deres Kræfter paa nogen Maade ville tillade og ofte ad Veie, som alt i den tidligste Alder maa luffe Barnets Dø for hvad der er Ret og hvad Uret og lade det blive fortroligt med Forhold, som kun kunne nedtrykke eller endog udflette al moralisk Sands og Kraft hos det. At modarbejde dette Forhold og trods de uheldige Exempler søge at fremme Ægtefællenskab og derved et bedre Familielivs Udvikling, er vistnok fremdeles en Pligt for Religionens Lærere, der i Reglen have størst Indflydelse paa Negerbefolkningen, og som forkasteligt maa det fra dette Standpunkt betragtes, naar disse paa Grund af de gjorte Erfaringer opgive at modvirke uordnede Forbindelser og — som det fremgaaer af flere for Commissionen fremsatte Ytringer — lade Tingene gaae deres Gang. Men at haabe paa en snarlig Forandring i saa Henseende og paa dette Haab at grunde Forventninger om en Løstning af Befolkningen til et høiere moralisk Trin, vilde sikkert være at hengive sig til en Illusion. Det er saaledes Skolen, og den alene, man foreløbigt maa see hen til og benytte, ikke blot direkte som Middel til at udbrede Oplysning og Kundskaber blandt Befolkningen, men ogsaa indirecte ved at drage Børnene i en længere Tid fra Hjemmet og derved saa meget som gjørligt unddrage dem den Paavirkning, som dette i Reglen udøver paa dem; det er en stor og vanskelig Opgave, som man saaledes lægger i Skolens Haand, en stadig Opbyggen med den Udfigt, at Hjemmet — hvori Skolen under andre Forhold skulde have en Støtte — i Stedet derfor stadigt nedbryder en stor Del af